

Sygn. akt X GR 98/18

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy X Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i restrukturyzacyjnych w składzie następującym

Przewodniczący: SSR Łukasz Grzechnik

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2018. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku Basel Olten Pharm spółki akcyjnej z siedzibą w Warszawie

o otwarciu przyspieszonego postępowania układowego

postanawia:

- I. odmówić otwarcia przyspieszonego postępowania układowego,
- II. zwrócić ze środków Skarbu Państwa – Sądu na rzecz Basel Olten Pharm spółki akcyjnej z siedzibą w Warszawie kwotę 4.509,57 zł (cztery tysiące pięćset dziewięć złotych pięćdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu niewykorzystanej zaliczki (zaksięgowanej WB0200202/0518).

SSR Łukasz Grzechnik

Sygn. X GR 98/18

UZASADNIENIE

Basel Olten Pharm spółki akcyjnej z siedzibą w Warszawie wniosła o otwarcie przyspieszonego postępowania. Do wniosku dołączono m.in. wstępny plan restrukturyzacyjny, propozycje układowe, wykaz wierzycieli, wykaz wierzytelności spornych.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika znajduje się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 3 ust. 1 Rozporządzenia Rady Wspólnot Europejskich w sprawie postępowania upadłościowego nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. (Dz.U.UE L z dnia 30 czerwca 2000 r.). W związku z powyższym sąd polski posiada jurysdykcję do rozpoznania przedmiotowej sprawy.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. 2015, poz. 978, ze zm. dalej pr.r.) postępowanie restrukturyzacyjne, może być prowadzone wobec dłużnika niewypłacalnego lub zagrożonego niewypłacalnością, przy czym przez dłużnika niewypłacalnego należy rozumieć dłużnika niewypłacalnego w rozumieniu ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe (Dz.U. z 2015 r. poz. 233, z późn. zm., dale pr.u.). Z kolei jak stanowi art. 11 ust. 1 i 2 pr.u. dłużnik jest niewypłacalny, jeżeli utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, przy czym domniemywa się, że dłużnik utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, jeżeli opóźnienie w wykonaniu zobowiązań pieniężnych przekracza trzy miesiące. Z taką sytuacją mamy do czynienia na gruncie sprawy niniejszej, co wynika z przedstawionego przez Basel Olten Pharm S.A. spisu wierzycieli.

Przyspieszone postępowanie układowe ma umożliwić dłużnikowi zawarcie układu po sporządzeniu i zatwierdzeniu spisu wierzytelności w uproszczonym trybie i może być prowadzone, jeżeli suma wierzytelności spornych uprawniających do głosowania nad układem przekracza 15% sumy wierzytelności uprawniających do głosowania nad układem. Powyższy warunek został spełniony w omawianej sprawie (vide wykaz wierzycieli i wykaz wierzycieli spornych).

W ocenie Sądu Rejonowego w niniejszym składzie już na wstępie rozważań wskazać należy, że ocena wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego przeprowadzona winna

zostać szeroko i oprócz bezwzględnie wskazanych przez ustawodawcę przesłanek wzięte pod uwagę winny być również warunki o charakterze nie tyle ogólnym co wręcz fundamentalnym.

W zakresie takich przesłanek prowadzenia postępowania restrukturyzacyjnego wymienić trzeba ocenę wystąpienia okoliczności wystąpienia nadużycia uprawnienia do skorzystania z dobrodziejstwa restrukturyzacji, które może przybrać formę celowego złożenia stosownego wniosku w sytuacji gdy nie ma obiektywnie możliwości wykonania przyjętych zobowiązań restrukturyzacyjnych. Działanie takie nie może zostać potraktowane jako wyraz dbałości o wierzycieli i realizacji celów postępowania restrukturyzacyjnego, a sprowadza się właściwie do nieekonomicznego zaangażowania środków publicznych poprzez prowadzenie postępowania z udziałem sądów, w wypadku gdy założone przez ustawodawcę cele restrukturyzacji nie mogą zostać obiektywnie osiągnięte, a ocenę tej okoliczności można przeprowadzić już w momencie oceny wniosku. Należy nadmienić, że celem nadrzędnym tego postępowania restrukturyzacyjnego, jaki wprost określił ustawodawca, jest uniknięcie ogłoszenia upadłości dłużnika, a środkiem do osiągnięcia tego celu jest zawarcie układu z wierzycielami (art. 3 ust. 1 pr.r.). Postępowanie restrukturyzacyjne ma zatem doprowadzić do zaspokojenia należności wierzycieli przy zachowaniu bytu dłużnika jak i substancji jego przedsiębiorstwa (czego nie udało by się osiągnąć przy ogłoszeniu upadłości). Interesy wierzycieli muszą zatem być chronione z uwzględnieniem uprawnień dłużnika przy czym nie jest to ochrona bezwzględna.

Ponadto nie sposób stracić z pola widzenia tego warunku restrukturyzacji, nie wyartykułowanego wprost normatywnie przez ustawodawcę, a jednak zdaniem Sądu w niniejszym składzie w pełni uzasadnionemu aksjologicznie. Instytucja ta powinna chronić tych dłużników, w wypadku których „fiasko przedsięwzięcia gospodarczego wynika z niekorzystnej zmiany warunków ekonomicznych”, a nie tych którzy osiągnęli stan niewypłacalności lub zagrożenia nią na skutek własnych działań. Działanie takie jest również formą nadużycia instytucji restrukturyzacji, przy czym stopień nasilenia tego nadużycia jest szczególnie intensywny.

Do przesłanek ogólnych umożliwiających otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego zaliczyć należy również stan, w którym postępowanie to nie doprowadzi do pokrzywdzenia wierzycieli. (art. 8 ust. 1 pr.r.).

Pojęcie pokrzywdzenia wierzycieli jest autonomicznym terminem prawa restrukturyzacyjnego. Ustawodawca nie zdefiniował go, ani nie dał żadnych wytycznych do

wykładni tego pojęcia. W ocenie Sądu Rejonowego powinno ono być rozumiane szeroko, z uwzględnieniem kontekstu aksjologicznego i celowościowego całej instytucji postępowania restrukturyzacyjnego. Na wykładnię wszystkich klauzul generalnych użytych w ustawie rzutują dyrektywy ogólne prawa restrukturyzacyjnego, o których mowa była wcześniej. Stąd też jeśli istnieją przeszkody do prowadzenia postępowania restrukturyzacyjnego, o których wspomniano na wstępie rozważań, szczególnie wnikliwie i w zależności od okoliczności konkretnego przypadku należy ocenić konieczność zapewnienia ochrony wierzycielom. Rozważając ogólnie zagadnienie pokrzywdzenia wierzycieli nie sposób przyjąć, że uszczerbek wierzycieli może zostać sprowadzone jedynie tylko do wymiennie mniejsze zaspokojenie wierzycieli w ewentualnym postępowaniu upadłościowym niż potencjalnym postępowaniu restrukturyzacyjnym. To ostatnie rozumienie terminu „pokrzywdzenie” przyjął wnioskodawca (wniosek - k. 10 a.s., str. 7 wniosku). Rozumiane szeroko pokrzywdzenie wierzycieli może zachodzić również w sytuacji gdy pomimo otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego nie dojdzie do wykonania jego założeń i finalnie wierzyciele nie zostaną zaspokojeni w postępowaniu restrukturyzacyjnym, a odroczone zostanie ocena dłużnika pod kątem przesłanek ogłoszenia upadłości. Inaczej mówiąc, w ocenie Sądu Rejonowego jako prowadzone z pokrzywdzeniem wierzycieli uznać należy takie postępowanie, w którym nie zostanie osiągnięty cel wskazany przez ustawodawcę oraz nie istnieje obiektywna możliwość wykonania przedstawionych propozycji ze względu na warunki konkretnego podmiotu (teza ta jest przełożeniem na treść art. 8 ust. 1 pr.r. celu ogólnego restrukturyzacji).

W realiach niniejszej sprawy ocenie Sądu Rejonowego z powyższych względów propozycje przedstawione przez wnioskodawcę.

Na wstępie warto zaznaczyć istotną w ocenie Sądu okoliczność, jaką jest dobór przez wnioskodawcę rodzaju postępowania restrukturyzacyjnego jakim jest przyspieszone postępowanie układowe. Model ten narzuca określone ograniczenia w procedowaniu sądu restrukturyzacyjnego gdyż zgodnie z art. 232 ust. 1 pr. r. Sąd rozpoznaje wniosek o otwarcie przyspieszonego postępowania układowego na posiedzeniu niejawnym wyłącznie na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku. Nie jest również możliwe ustanowienie zabezpieczenia majątku dłużnika poprzez ustanowienie tymczasowego nadzorcy sądowego, który mógłby jako profesjonalny podmiot zewnętrzny dokonać weryfikacji danych wskazanych przez

wnioskodawcę. Powyższe wraz z rygorystycznie zakreślonym terminem do rozpoznania wniosku (w terminie tygodnia od jego złożenia, art. 232 ust. 2) sprawia, że tym rygorystycznie należy ocenia propozycji restrukturyzacyjne przedstawione przez dłużnika.

W ocenie Sądu przedstawione przez wnioskodawcę założenia budzą istotne wątpliwości co do możliwości ich wdrożenia.

Ocenę warunków zgłoszonych we wniosku rozpocząć należy od ustalenia kilku istotnych okoliczności dotyczących dłużnika. Basen Olthen Pharm S.A. jest przedsiębiorcą z branży kosmetycznej, założonym 18 lutego 2016 r. Do momentu złożenia wniosku rozpoznawanego w niniejszym postępowaniu, spółka dokonała 38 emisji obligacji, których łączna wartość wynosi 51,39 mln zł (k. 15 a.s.). W ocenie dłużnika trudna sytuacja na rynku obligacji nie jest wynikiem działań władz spółki ale trendy na rynku obligacji korporacyjnych związanych z sytuacją innych podmiotów.

Działalność spółki finansowana była również przez inne formy zadłużenia, m.in. pożyczki, kredyt kupiecki itd. Łączna suma wierzytelności dłużnika określono na 70.190.081,26 zł (k. 9 a.s.). Szacunkowa wartość majątku spółki określono na 47.928.975 zł, przy czym 38.066.360 zł stanowią składniki majątkowe o charakterze niematerialnym (tzw. know-how, znaki towarowe). Największą grupę wierzycieli stanowią obligatariusze, ujęci w propozycjach układowych jako „Grupa 1”, a warunki układu zakładają spłacenie należności głównej z tytułu obligacji w wysokości 60 %, bez należności obocznych, w terminie od 15 stycznia 2020 r. do 15 stycznia 2027 r. oraz spłatę pozostałych grup wierzycieli. (k. 26-29)

Uchwałą z 15 stycznia 2018 r. akcjonariusze dłużnika podjęli uchwałę w trybie art. 397 k.s.h., tj. o dalszym istnieniu spółki pomimo bilans sporządzony na 30 listopada 2017 r. wykazał stratę przewyższającą sumę kapitałów zapasowego i rezerwowych oraz jedną trzecią kapitału zakładowego. (uchwała - k. 380-382)

Powyższe okoliczności wskazane przez dłużnika pozwalają na ocenę wskazanych wcześniej przesłanek dopuszczalności otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego.

W szczególności dostrzec należy rażąco wręcz dysproporcję pomiędzy wartością składników majątku dłużnika, a istniejącymi (choćby nawet niewygalanie) należnościami z tytułu emisji obligacji.

Analiza oświadczeń zawartych we wniosku oraz wykazanych przez dłużnika wielkości wskazuje, że politykę finansową spółki określić można wręcz jako nierozsądną. Obiektywna ocena pozwala na sformułowanie spostrzeżenia, że plan działania dłużnika określić można jako finansowanie działalności długiem w modelu zbliżonym do tzw. lewarowania, w tym wypadku polegało to na zadłużeniu w celu osiągnięcia sukcesu w rozwoju przedsiębiorstwa. Już sama skala zadłużenia pozwala na przyjęcie, że sytuacja w jakiej znalazł się dłużnik jest konsekwencją tylko i wyłącznie błędnej polityki inwestycyjnej zarządu, a konkretnie wyboru metody finansowania potencjalnych inwestycji przez emisję obligacji, o nieprzewidywalnym terminie zapadalności (obligacje w opcji „put”, o których wspomniano we wniosku k. 16). O kondycji spółki w aspekcie historycznym świadczy wynik finansowy ujawniony w bilansie z 30 listopada 2017 r., który skutkował koniecznością podjęcia uchwały o kontynuowaniu działalności spółki.

Odniesić należy się w tym miejscu do oświadczeń wnioskodawcy zawartych we wniosku o dotyczących przyczyn nagłego wzrostu zainteresowania obligatariuszy wykupem wyemitowanych obligacji (twierdzenia zawarte we wstępnym planie restrukturyzacyjnym - k. 17, k. 19 – pkt. 1,2,3, 4). Twierdzenia te, w kontekście oświadczenia złożonego w trybie art. 228 ust. 1 pr.r. (k. 68), noszą w ocenie Sądu Rejonowego znamiona manipulacji faktami, gdyż co prawda zgodne z prawdą jest oświadczenie, że to nie działalność samej spółki stała się powodem wzmożonego zainteresowania wykupem obligacji ale pomija zupełnie, że jest konsekwencją działań osób blisko związanych z prezesem zarządu oraz niegdyś kapitałowo powiązanych ze spółką (okoliczność notoryjna nie wymagająca udowodnienia; art. 228 § 1 k.p.c. w zw. z art. 209 pr.r.). Okoliczność ta jest o tyle istotna, że w sposób wysoce negatywny rzutuje na wiarygodność dłużnika jako potencjalnego partnera inwestycyjnego, co ma istotne znaczenie dla oceny możliwości wdrożenia planów rozwojowych wnioskodawcy, o czym będzie jeszcze mowa.

Wedle planów restrukturyzacyjnych spółka ma osiągnąć w latach 2020-2027 wpływy w wysokości ponad 821 mln (tabela k. 24), przy założeniu nieustającej, corocznej tendencji

wzrostowej. Już pobieżna analiza tych założeń pozwala na stwierdzenie, że są one nieoparte żadnymi konkretnymi racjami, a stanowią jedynie niepewne założenia dłużnika. Warto podkreślić przy tym istotną okoliczność, a mianowicie, że dłużnik działa w branży produktów kosmetycznych. Jest to branża o istotnej specyfice zarówno w zakresie pozyskiwania surowców (co wskazał wnioskodawca – k. 19), istotnej konkurencji na rynku co wymaga długofalowego budowania pozycji rynkowej. Jest to dziedzina gospodarki budowania w oparciu o kapitał wiedzy, wymagająca znacznych nakładów badawczych, przy czym przeznaczenie funduszy na działalność badawczo-rozwojową związane jest z pewnym ryzykiem niepowodzeń. Założenia planu restrukturyzacyjnego przyjmują szeroką ekspansję rynkową, która bez poniesienia istotnych nakładów jest niemożliwa. W aktualnym stanie wartość majątku spółki określono na 47.928.975 zł, przy czym środki niematerialne oceniono na 38.066.360 zł. Oczywistym jest, że sytuacja finansowa wnioskodawcy na dzień 30 września 2018 r. (bilans k. 31) obejmująca: stratę bilansową na poziomie 14.247.528,17 zł, kapitały własne wykazujące stratę 9.784.414,99 zł, a zobowiązania długoterminowe 50.089.018,45 zł uzasadnia przyjęcie tezy, że dłużnik nie jest w stanie prowadzić działalności zgodnej z programem przedstawionym w planie restrukturyzacyjnym. Założenia tzw. „Nowej Strategii Finansowej” (termin jakim posłużył się dłużnik; k. 21), mającej przywrócić płynność finansową dłużnika sprowadzają się w istocie do: dalszego generowania zadłużenia lub opierają się na niepewnych podstawach w postaci pozyskania finansowania zewnętrznego. W ocenie Sądu przedstawione założenia restrukturyzacyjne są nierealne z uwagi na aktualny stan finansów wnioskodawcy, który bez dalszego zewnętrznego finansowania nie będzie w stanie podjąć działalności w zakresie pozwalającym na zaspokojenie wierzycieli. W tym układzie okoliczności faktycznych istnieje poważne ryzyko, że wdrożenie planu restrukturyzacyjnego przełożonego przez wnioskodawcę nie tylko finalnie nie doprowadzi do zaspokojenia wierzycieli ale powiększy i tak straty związane z działalnością dłużnika. Podkreślenia wymaga okoliczność, że prognozy finansowe odnośnie dalszej działalności wnioskodawcy uwzględniają już spłacenie głównej grupy wierzycieli, tj. obligatariuszy w 60 %, wraz z umorzeniem należności obocznych w stosunku do wszystkich grup wierzycieli.

Warto przy tym podkreślić, że z urzędu Sąd powziął informację, że spółka Best Production Forces sp. z o.o. powiązana z dłużnikiem, odpowiedzialna za 70-80% jego produkcji, zwróciła się do tutejszego Sądu z wnioskiem o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego

(sprawa zarejestrowana pod sygn. X GR 102/18, aktualnie na etapie uzupełnienia braków formalnych wniosku) (okoliczność znana sądowi z urzędu nie wymaga dowodzenia; art. 228 § 2 k.p.c. w zw. z art. 209 pr.r.). Przyjąć zatem należy, że zachodzą podstawy uznania niewypłacalności tego podmiotu lub co najmniej zagrożenia niewypłacalnością. Trudna sytuacja podmiotu, w którym skupiona jest większa część produkcji dłużnika pozwala na przyjęcie, że poważnie zagrożona jest zdolność do prowadzenia jego podstawowej działalności, co przekłada się na istnienie poważnych wątpliwości do zdolności wnioskodawcy zrealizowania planów biznesowych przedstawionych przez wnioskodawcę. Spółka ta pozostaje z dłużnikiem we wzajemnej relacji dominacji-zależności, z uwagi na okoliczność, że jedyny członek zarządu wnioskodawcy jest jednocześnie jedynym członkiem zarządu Best Production Forces sp. z o.o. (art. 4 § 1 pkt. 4 ppkt. d) k.s.h.; aktualny stan Krajowego Rejestru Sądowego Best Production Forces sp. z o.o. znany Sądowi z urzędu, jako Sądowi rejestrowemu). Nie sposób zatem przyjąć, że w momencie formułowania przez dłużnika wniosku rozpoznawanego w niniejszej sprawie dłużnikowi nie był znany stan podmiotu prowadzącego główny zakład produkcyjny.

Na marginesie jedynie Sąd Rejonowy wskazuje, że wartość składników aktualnego majątku wskazanego we wniosku w części dotyczącej składników niematerialnych (stanowią one blisko 80 % majątku) Sąd ocenia jako wątpliwą. Dobra majątkowe w postaci znaków towarowych kosmetyków są stosunkowo trudne do wyceny, a ich wartość jest zmienna w czasie. Ponadto nie sposób przyjąć, że stanowią one składnik majątku, który łatwo upłynnić, stąd ich znaczenie w majątku spółki jest trudne do oceny. Podobnie jest zresztą ze składnikiem w postaci tzw. know-how, którego wartość jest o tyle dyskusyjna, że bez nakładów badawczych (o czym była już mowa wcześniej) ulega on szybkiej degradacji, nie jest również możliwe wymierne określenie wartości tego składnika.

Odnosząc się do pozostałych propozycji restrukturyzacyjnych w zakresie finansów dłużnika warto również odnotować, że nie sposób ocenić czy przedstawione narzędzia wdrożone w celu poprawy aktualnej sytuacji finansowej spółki wraz z podanymi wielkościami (tabele k. 13) mogą odnieść pożądany skutek. Sądowi nie przedstawiono zestawienia kosztów obejmujących lata poprzedzające złożenie wniosku o otwarcie postępowanie restrukturyzacyjnego, nie sposób zatem ocenić na ile przyjęte mechanizmy poprawią kondycję dłużnika. Warto również odnotować, że pełne wdrożenie wskazanych środków wedle stanowiska

dłużnika będzie możliwe po zastosowaniu „Nowej strategii „..... (k. 22-23), ergo po pozyskaniu zewnętrznego finansowania. Logika jaką kieruje się wnioskodawca zakłada zatem wdrożenie oszczędności dopiero po dalszym zadłużeniu się. Odnośnie możliwości zdobycia dalszego finansowania, w tym miejscu powołać należy (zaznaczone już wcześniej) okoliczności podważające wiarygodność dłużnika jako partnera biznesowego.

W zakresie pokrzywdzenia wierzycieli Sąd warto odnotować, że najliczniejsza grupa, tj. obligatariusze zostaną wedle planów zaspokojeni w 60 % jedynie co do należności głównej. Co prawda matematyczny wymiar zaspokojenia wierzycieli odbiegający od 100 % nie jest jeszcze tożsamy z ich pokrzywdzeniem niemniej jednak musi być również brany pod uwagę jako element w wazeniu tej przesłanki otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego. Istotne jest również, że wierzyciele obligacyjni mieliby zostać pozbawieni odsetek od swych należności co zasadniczo stoi w sprzeczności, z przyjętą w obrocie formułą finansowania przez emisję obligacji, zazwyczaj bowiem odsetki stanowią swoiste wynagrodzenie obligatariusz za udzielenie tej swoistej pożyczki (tak bowiem w istocie należy interpretować instytucję obligacji finansowych, por. art. 4 ust. 1 ustawy o obligacjach z dnia 15 stycznia 2015 r. (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 483). Warto zaznaczyć, że prognozowane przez wnioskodawcę przychody łącznie 821.747.656 zł, przy prognozowanych wydatkach 814.229.021 zł pozwalają na zaspokojenie wierzycieli obligacyjnych w większym stopniu niż tylko zakładane 60 %. Planowana struktura wydatków oraz założenia plan restrukturyzacyjnych pozwala na przyjęcie tezy, że aktualni wierzyciele, w szczególności obligacyjni, zostaną pokrzywdzeni w dwójnasób:

- poprzez zaspokojenie jedynie należności głównych, w a przypadku obligatariuszy należności głównych w 60 %;
- zaspokojenie to może zostać dokonane jedynie na skutek dalszej działalności dłużnika finansowanej zewnątrznie, przy czym przyszli wierzyciele zdają się w tej sytuacji być w lepszej sytuacji niż obecni; zakładana struktura wydatków pomimo braku szczegółów zakłada prawdopodobnie zaspokojenie tych nowych przyszłych wierzycieli, którzy w toku prowadzenia działalności.

Podsumowując powyższe rozważania wskazać należy, że wniosek Balsen Olthen Pharm S.A. nie zasługuje na uwzględnienie z następujących względów:

- otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego w realiach niniejszej sprawy będzie zdaniem Sądu Rejonowego sprzeczne z aksjologią instytucji restrukturyzacji jako takiej; sytuacja dłużnika jest konsekwencją jedynie jego własnej działalności oraz działań podmiotów związanych z nim w przeszłości kapitałowo i osobowo (co wnioskodawca starał się zataić przed sądem);
- warunki zaproponowanego układu są obiektywnie nieosiągalne, przez co stoją w sprzeczności z celami postępowania restrukturyzacyjnego jako takiego; nie sposób przyjąć, że możliwe w świetle zaproponowanych warunków restrukturyzacji jest zachowanie przedsiębiorstwa dłużnika;
- wszczęcie postępowania restrukturyzacyjnego nie daje podstaw do przyjęcia, że zrealizowane zostaną cele tego postępowania; dalsza działalność dłużnika zakłada bowiem konieczność dalszego zadłużenia się;
- propozycje restrukturyzacyjne zakładają pokrzywdzenie wierzycieli w grupie obligatariuszy, kosztem innych podmiotów - w szczególności instytucji finansowych, co pozwala by pokusić się o tezę, że warunki te zostały ustalone tak aby nie naruszać interesów potencjalnych podmiotów zainteresowanych dalszym finansowaniem wnioskodawcy;
- propozycje restrukturyzacyjne naruszają interesy wierzycieli w ten sposób, że wytyczają niemożliwe do osiągnięcia cele restrukturyzacyjne, które nie gwarantują zaspokojenia interesów ogółu wierzycieli.

Ponownie podkreślić należy, że to dłużnik wybrał tryb postępowania restrukturyzacyjnego, którym Sąd jest związany. Obierając tryb przyspieszonego postępowania układowego, przyjął na siebie ryzyko związane z rygorami tego postępowania, tj. stanu, w którym wątpliwości w danych położonych we wniosku będą rozstrzygane na niekorzyść wnioskodawcy. Nie sposób bowiem przyjąć, że metoda przyspieszonego postępowania układowego zakłada niejako „automatyczne” uwzględnienie wniosku przez Sąd, a następnie weryfikację twierdzeń wnioskodawcy w toku prowadzenia postępowania restrukturyzacyjnego. Założenie takie jest sprzeczne z pojęciem ekonomiki postępowania albowiem w istocie prowadzi do wykorzystania środków publicznych na prowadzenie postępowania bez jakiegokolwiek weryfikacji racjonalności jego wszczęcia. To na wnioskodawcy ciąży obowiązek takiego wykazania

twierdzeń wniosku aby w sposób dostateczny uzasadniał on zainicjowanie przyspieszonego postępowania układowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy, na podstawie powołanych przepisów, orzekł jak pkt. I wyroku.

O zwrocie niewykorzystanej zaliczki Sąd orzekł na podstawie art. 84 ust. 2 w zw. z art. 80 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 300, ze zm.). (pkt. II postanowienia)

SSR Łukasz Grzechnik

Sygn. akt X GR 98/18

ZARZĄDZENIE

1. odpis postanowienia doręczyć wnioskodawcy wraz z pouczeniem o prawie wniesienia zażalenia do Sądu Okręgowego w Warszawie w terminie tygodniowym,
2. odpis postanowienia wyłożyć w sekretariacie sądu, o czym należy uczynić wzmiankę na dokumencie z zaznaczeniem daty wyłożenia.

19.11.2018 r.

SSR Łukasz Grzechnik